

Sygn. akt II Ca 1150/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r. w Białymstoku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)1 Fundusz Inwestycyjny (...) W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 2 października 2012 r. sygn. akt I C 1232/12

I. zmienia zaskarżony wyrok :

1. w punkcie I i zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...)1 Fundusz Inwestycyjny (...)W. kwotę 1617,30 / jeden tysiąc sześćset siedemnaście złotych 30/100 / złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 28 października 2011 roku do dnia zapłaty ;

2. w punkcie II i zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 330 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego .

UZASADNIENIE

Powód (...)1 Fundusz Inwestycyjny (...)siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko T. K., w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 1.617,30 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 18 maja 2011 roku nabył od pierwotnego wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w drodze umowy przelewu wierzytelności wierzytelność przysługującą względem pozwanej, a wynikającą z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Do pozwu dołączył wyciąg

z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, wezwanie przedprocesowe, umowę sprzedaży wierzytelności z 18 maja 2011 roku bez załączników w postaci listy nabytych wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) nakazał pozwanej T. K. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę 1.617,30 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 28 października 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Wobec niemożności doręczenia pozwanej odpisu nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Pozwana T. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nie kwestionowała faktu zawarcia w dniu 17 marca 2009 roku z (...) S.A. umowy sprzedaży usługi telekomunikacyjnej. Zgłosiła zarzut przedawnienia zgłoszonego roszczenia w kwocie 1.260,76 złotych, wynikającego z faktury VAT nr (...), której termin płatności upływał w dniu 5 sierpnia 2009 roku.

Wyrokiem z dnia 2 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 17 marca 2009 roku T. K. w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą Usługi (...) zawarła z operatorem telekomunikacyjnym (...) Spółką Akcyjną siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas nieoznaczony. Mocą przedmiotowej umowy T. K. zobowiązała się do terminowego uiszczania opłat za świadczone usługi telekomunikacyjne, z którego to zobowiązania się nie wywiązała. W dniu 23 lipca 2009 roku (...) Spółka Akcyjna siedzibą w W. wystawiła T. K. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1260,76 złotych z terminem płatności do dnia 5 sierpnia 2009 roku, która nie została opłacona. Od zaległości zostały naliczone odsetki karne w wysokości 348 złotych, co dało łączną wysokość zadłużenia w kwocie 1.608,76 złotych. Pozwana nie kwestionowała, iż w dniu 18 maja 2011 roku operator telekomunikacyjny (...) Spółka Akcyjna siedzibą w W. dokonał sprzedaży na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) siedzibą w W. wierzytelności przysługującej mu wobec T. K..

Sąd I instancji uznał za zasadny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną. Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie z umowy o świadczenie usług telefonicznych przedawnia się z upływem dwóch lat z uwagi na stosowany odpowiednio art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 kc. W przedmiotowej sprawie moment wymagalności roszczenia, od którego liczy się początek biegu przedawnienia, został wyznaczony przez termin spełnienia świadczenia wskazany w fakturze, tj. 5 sierpnia 2009 roku. Z uwagi na treść art. 751 pkt 1 k.c. termin dochodzenia roszczenia faktury upływał w dniu 5 sierpnia 2011 roku, czyniąc po tej dacie zobowiązanie pozwanej względem (...) S.A. (jak też nabywcy przysługującej mu wierzytelności) zobowiązaniem naturalnym. Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone 28 października 2011 roku, czyli po upływie dwuletniego terminu przedawnienia i z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenie nie mogło zostać uwzględnione. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód zarzucając mu:

1) ***naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i niczym nieusprawiedliwione uznanie przez Sąd (na podstawie zarzutu zgłoszonego przez pozwaną), że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu,***

2) ***naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:***

a. **art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji dokonanie błędnej oceny co do okresu przedawnienia przedmiotowego roszczenia,**

b. **art. 751 pkt 1 k.c. poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie pomimo, iż w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie trzyletni okres przedawnienia.**

Wskazując na powyższe uniósł o:

- **zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1617,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 28.10.2011 r. do dnia zapłaty,**
- **zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.**

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne za wyjątkiem tego, iż roszczenie przysługujące operatorowi telekomunikacyjnemu (a w konsekwencji roszczenie przysługujące cesjonariuszowi) przeciwko pozwanej uległo przedawnieniu. Wbrew ocenie Sądu I instancji zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną jest nieskuteczny, wobec czego zaskarżone rozstrzygnięcie nie mogło się ostać.

Rację ma skarżący, iż przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią art. 750 kc przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem essentialia negotii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały dostatecznie uregulowane w ustawie z dnia 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co wyklucza stosowanie do tych umów art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09, a Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację podziela powyższe zapatrywanie. Za trafnością przedstawionego wyżej poglądu przemawia charakter prawny umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i sposób jej uregulowania w prawie telekomunikacyjnym.

Cytowana wyżej ustawa definiuje pojęcie usługi telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 48) oraz pojęcie świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 41). Prawo telekomunikacyjne reguluje również m.in. minimalne wymagania dla umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56) określając formę umowy i elementy, jakie powinna zawierać, określa wymagania dla regulaminu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (art. 60), reguluje prawa i obowiązki dostawcy usług w związku z zawarciem umowy. Uregulowania prawa telekomunikacyjnego odnoszące się do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mają kompleksowego charakteru, niemniej jednak Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale wskazał, iż prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala określić istotne obowiązki stron i wskazać cel społeczno-gospodarczy umowy. W konsekwencji do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zatem zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), gdyż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została prawnie uregulowana w prawie telekomunikacyjnym. W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w art. 118 k.c.

W świetle powyższego dla roszczenia przysługującego operatorowi (...) S.A. w W. przeciwko pozwanej należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia, zgodnie z art. 118 k.c. W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dlatego też pozwanej, co do zasady, przysługiwał względem powoda, jako cesjonariusza, zarzut przedawnienia. Zarzut

ten okazał się jednak nieskuteczny, gdyż trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg z dniem 06 sierpnia 2009 roku, to jest z dniem, gdy upłynął termin płatności faktury za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Roszczenie uległoby zatem przedawnieniu dopiero z dniem 06 sierpnia 2012 roku, o ile w czasie biegu przedawnienia nie doszłoby do zawieszenia lub przerwy biegu przedawnienia. Pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony w dniu 28 października 2011 roku i w tym dniu, zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia. W konsekwencji roszczenie powoda skierowane przeciwko pozwanej nie uległo przedawnieniu.

Pozwana nie kwestionowała wysokości zadłużenia, a jednocześnie powód przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wskazujący na wysokość wierzytelności i sposób jej wyliczenia. Z dokumentów przedstawionych przez powoda wynika, iż na dzień 25 października 2011 roku łączne zadłużenie powódki wynosiło 1617,30 złotych, w tym należność główna 1260,76 złotych i odsetki ustawowe w łącznej kwocie 356,54 złotych naliczone od kwoty należności głównej za okres od dnia 22.08.2009 roku do dnia 25.10.2011 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił punkt I zaskarżonego wyroku i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1617,30 złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 28.10.2011 roku, to jest od dnia wytoczenia powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, do dnia zapłaty.

Skoro powództwo zostało uwzględnione w całości, to pozwana w myśl art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. powinna, jako przegrywająca sprawę, zwrócić powodowi wyłożone przez niego koszty procesu za pierwszą instancję, na które składa się opłata sądowa od pozwu 30 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 600 złotych ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

O kosztach postępowania odwoławczego należnych stronie powodowej rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) mając na uwadze wynik postępowania przed Sądem drugiej instancji. Na koszty te składa się należna opłata od apelacji w kwocie 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 300 złotych.